

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estranger, 2'50.

SERMONS FURIOSOS.

Si segueixen vomitant sermons de tan mala lley, no 'ls quedarà altre remey que 'l tractament de 'n Ferrán.

¡JA N' HI HA PROU!

ENYORS progressistas: si encare 'us recordeu dels vostres ilustres antecessors que al só del himne de Riego eran l'espant de la capellana. siguéu una vegada a la vida sos dignes hereus.

La rabia clerical, en aquests temps de contemplacions y de mimos, se desencadena furiosa, des-

de la trona, desde la premsa, desde tot arreu. No sembla sino que reyni entre 'ls que vesteixen sotana y calsan barret de teula una verdadera epidemia de hidrofobia.

Un dia a la catedral de Burgos un ensotant se desferma contra masons y liberals, exclamant ab los ulls fora del cap:

«¡Malehit lo sol que 'ls ilumina! ¡Malehida l'aygua que beuhen! ¡Malehit l'ayre que respiran! Tot lo que passa es una conseqüencia lógica de aqueixa malehida llibertat de la premsa; de aqueix malehit liberalisme enemich de la divina llum; y de aqueixos malehitis lliure-pensadors que 's permeten duptar de tot.»

Y després afegia:

«No basta, germans dirse catòlics: es necessari demostrarho, y ditxós aquell a qui se li presenti la ocasió de morir defensant la fé catòlica!»

D'aixó a repartir trabuchs desde la trona, no hi va més que un pas.

A Briones (Miranda) tot un canonge doctoral va atribuir als liberals la existencia de totas las plagas que fan la desgracia d' Espanya.

Y tenia rahó: als governs liberals se déu principalment la plaga del clericalisme. Engreixar canonges perque pugin al cubell y desde allí mosseguin als mateixos que 'ls engreixan, no més ho fan los governs liberals al us del dia.

Y Orihuela deya un' altre energúmeno:

«Es precis acabar per tots los medis possibles ab lo liberalisme y ab tots los que 'l professan.»

Y afegia:—«Ja sé que parlant aixis, tinch pena de presiri.»

¡Y pensar qu' ells mateixos coneixen la pena a que 's fan acreedors!... ¡Ay si 'l govern tingués energia!...

Tot un bisbe, 'l de Plassencia, un prelat que al revés de la inmensa majoria dels mestres d' estudi, está al corrent de pagas, no puja a la Càtedra del Esperit Sant,

que no vomiti 'ls més indignes impropis contra 'ls liberals.

Lo millor requiebro que 'ls dirigeix es dirlos *fills de Llucifer y hereus del Infern*.

Y com si busqués tres péus al gat, afirma que si Jesucrist va patir pèls faritzeus, ell se considerarà ditxós ab tal que puga alcansar igual persecució dels faritzeus moderns.

Per ell lo *llibertinatje* de la càtedra sagrada està per damunt de tots los poders de la terra.

¿Cóm no li demostren aquests poders que 'ls aliments estan fora del alcans dels bisbes que aixís abusan del seu càrrech?

Desenganyinse: tots aquests bulls de sanch no 's curan sino de una manera: ab poch menjar y molt bastó.

A Reus, un pare caputxi busca sens dupte que l'espavilin, y en efecte, l'altre dia, al sortir de la iglesia ahont va predicar un sermó furiós contra 'ls liberals, van clavarli una xiulada, que ni la de 'n Cánovas.

No cal sino que aquests encaputxats, que prou contents deurian estar de que se 'ls toleri, se 'n vajan a exasperar los sentiments liberals de una població que a l'any 35 va donar la senyal de que 's calava loch.

¿Tan tapats están de nás que no sentin encare la pudor de socarrim?

¿Y qué dirém del clero de Girona?

Un prior, setanta set rectors y cinquanta dos capellans, casi una partida completa, acaban de publicar un escrit tan insensat, que més sembla obra de boigs que de personas de mitja sanderi.

«Lo liberalisme—diuhen—es pecat en tots los seus graus y malisos, digan lo que vulgan y fassan lo que fassan los fiscals dels Tribunals del Regne, y no es un pecat qualsevol, sino un pecat contra la fé católica.»

Alegint poch després:

«En tot lo que 'l mon sobrenatural ó de la Redenció sobrepuja al natural ó de la creació excedeix lo Liberalisme en sos graus y malisos a tots los demés pecats que no son directament contra la Fé. En conseqüència es major pecat ser formalment liberal en poch ó en molt, que ser assassino ó lladre; y es més pecat cooperar formalment al liberalisme en tots los seus graus y malisos que cooperar al assassinat ó al robo.»

¿Podia imaginar may ningú semblant blasfemia?

Ara m'explico 'l caracter salvatge dels alsaments carlistas. La tassis sustentada pèl clero gironi autorisa per cometre totas las infamias. Cremar, assassinar, robar, violar... petils pecats venials sobradament compensats sempre que 'ls incendiaris, los assessins, los lladres y 'ls violadors escabetxin a un liberal.

¿Y han de ser aquestas las doctrinas sustentadas pèls representants de la religió del Estat? ¿Y ha de permetre un govern que blassona de liberal, que s'escampi a mansalva 'l veneno del odi y l'apoteosis del crim? ¿Y ha de protegir, amparar y recompensar als fomentadors de tals infamias?

A Fransa 'l clero acostuma a fer bondat, precisament perque 'l tractan a baqueta.

També 'n faria aquí si a baqueta 'l tractavan.

Fa pochos dias van destituir a un rector, perque olvidant la seva missió evangélica 's dedicava ab massa apassionament a fomentar la oposició al govern en las últimas eleccions de diputats.

Lo govern va teparli la boca ab una cessantia.

Es cert qu'ells diuhen:

«Ay del que 's menji 'ls capellans, que prou reventarà.»

Però fins ara 'ls republicans fan l'oració per passiva. Los reventan y menjan.

P. K.

ENTRES lo pastor se diverteix corrent de Olérdola a la Garriga, lo remat se li desbanda, y lo pitjor de tot es que 's fica a pasturar en lo camp de la ilegalitat.

Diganho sino las gestions que ha tingut de ter lo Comité republica històrich de Barcelona contra los abusos comesos per l'Ajuntament en materia de rectificació de las llistas electorals.

Las midas estavan presas per fer ell, com sempre, la seva santa voluntat. Lo procediment en apariència era senzill; negarse a ensenyar lo padró, negarse a expedir tots quants certificats se reclamessin, negarse a tot lo qu'era just y tancar-se a la banda, fins a destarotar y a fastiguejar y a treure's del davant als reclamants.

Però en aquestas cosas es precis no cansarse. Lo Comité republica històrich ha apurat tots los recursos fins

acudir telegràficament al ministre de la Governació, y de Madrid han hagut de venir filipicas y amenassas.

¿Ha cumplert l'Arcalde las ordres de la superioritat? No senyor. Y en aquest punt no hi valen subterfugis. Las ordres del ministre han sigut desobehidas. Notificacions que havian de ferse oportunament, no s'han fet sino de una manera incompleta y quan ja no hi havia temps de aprofitarlas per acudir en alsada a la Diputació provincial.

Y aixó ja no solzament es un acte de desobediencia: es una desobediencia y una burla indigna.

Tots aquests fets, perfectament probats, consignats en testimonis notariais, tenen lo valor de l'evidencia. Y si avuy per avuy no ha caygut encare sobre l'actual Ajuntament la gran castanya, no ha de passar molt temps sense que li vejém recorrer lo mateix camí del Ajuntament de Madrid, al qual no li va valer l'amparo de l'amistat, ni 'l segur de una mala entesa conveniencia politica: tan grossas las havia felas.

Ja fa temps que ho venim dibent. Aquí no 's necessita més que una bona escombra: fargar ab lo mànech fins que surtin al sol las cábalas més ocultas y després... després, escombrada *ca-ta-crió*.

Barcelona entera aplaudirà l'energia del Comité republica històrich. Barcelona entera 's posará al seu costat.

La qüestió que 's ventila ho exigeix.

Es una qüestió de decencia pública.

S'ha confirmat la gran noticia.

Boulangier ha fugit a Jersey perque 'ls acreedors no 'l deixavan viure.

Es molt lògich lo que ha fet. Per fugir dels inglesos, escaparse de Inglaterra.

Però ara 'l partit no vol pagarli 'ls comptes atrassats. Aixís es que 'ls 47 diputats que a las sevas costellas van sortir elegits, encare no s'ha reunit lo Cos legislatiu que ja 's desixen de obehirlo y acalarlo.

Aixís com l'ex-general fuig dels inglesos, los boulangieristas fugen del ex-general.

Sempre ho havia cregut aixís: la sinfonia boulangierista no podia acabar més que ab una *fuga general*.

Paris está dispensant una acullida entusiasta a Emilio Castelar, sols comparable a la que va dispensar al famós Edison.

Es molt natural.

Edison disposa de l'electricitat de la materia.

Y Castelar de l'electricitat de la idea.

L'un y l'altre alimentan la llum del sigle.

Lo czar de Russia ha visitat al emperador de Alemania. Una visita de compliment.

Lo poble berlinés va rebre al soberá rus ab molta fredor y l'emperador rus va pagar ab la mateixa moneda al representant de aquell poble.

Es cert que en un banquet que van oferirli, va brindar, pero va ferho en francés.

També es cert qu'en Bismarck va parlar ab ell una hora seguida; pero l'emperador de Russia va deixarlo cantar sense tornarli una resposta, ni dirli una paraula.

Al despedirse 'ls dos emperadors van besarse... Terrible moment per Europa.

¿Calculin lo que hauria succehit si en lloch de un petó arriban a donarse una mossegada!

L'*Estandart* es un periódich conservador, que no fa més que parlar dels reys que han sigut portats al suplici.

¿Pobre *Estandart*! No hi ha res com un llarch dejuni, per debilitarse.

Y no hi ha res com la debilitat, per veure visions.

Sols que las visions dels conservadors son molt funebres y espelunsants.

Parlém una mica del crim de Gandesa.

Es un crim vulgar. Un home que 's cansa de la seva dona y la fa assassinar. Uns assessins que 's prestan a deixarlo viuado per tres pessetas.

Després un dels assessins un dia que s'emborratxa, canta la veritat, y al poch temps se l'assessina també.

Però aixó no es pas lo que dona a aquest crim la nota característica.

L'instigador del assassinat, Tomás Valls, era 'l cacique del país. Per allá a Gandesa, 's deya: «Déu al cel y Tomás Valls a la terra.» Un cacique té carta blanca per tot. La influencia del cacique va armar la mà dels assessins, segurs com estavan de que la justicia no havia de incomodarlos.

Lo viuado contréu nou matroni ab la seva criada, y en la impossibilitat de casarse a Tarragona, se 'n van a Valencia. D Pere Antón Torres, llavors governador de aquella provincia, l'apadrina: l'Arquebisbe de aquella ciutat li dona la benedicció nupcial. Una vegada més se confirma alló que deyan a Gandesa: «Déu al cel y Tomás Valls a la terra.»

Mentres tant s'instruixen diligencias... ¿y qué tal serian aquestas quan al jutje que va comensarlas se 'l declara processat?

Cauhen los culpables en poder de la justicia y l'instigador del crim, aquell sense 'l qual no s'hauria realitat, s'escorra y aquesta es l'hora que no han pogut haverlo. «Déu al cel; Tomás Valls a la terra.»

¿Quinas influencias han mediat aquí, perque las diligencias torpes, irregulars, permetessin la fuga del principal culpable?

Espanta considerar l'estat social que 's desprén del procés de Gandesa.

Aclareixis... aclareixis tot, cayga qui cayga, pagui qui pagui.

Es un crim aquest mil vegadas més terrible que 'l del carrer de Fuencarral.

Aclareixis... aclareixis tot, y que no vinga de nou l'acció del caciquisme a interrumpre y desnaturalisar l'acció de la justicia.

Sino Espanya está perduda.

CARTAS DE FORA.—No sempre han de pagar la patenta 'ls arcaldes y 'ls rectors. Aquesta vegada hem de farnos eco de las queixas de un pobre pagés, que per culpa del expendedor de la estació de Calaf, va perdre 'l vialje. L'expendedor va tancar la reixeta de una revolada quan lo tren va arribar, sent aixís que aquell pagés y algunas altras personas ja eran allí quan comensá 'l despaig. ¿Y ara qui indemnisa a aquell bon home dels perjudicis que hajan pogut ocasionárseli? ¿Cuydado que las empresas de ferro-carrils van prenent uns fums, que no sembla que per ellas hi haja lleys, ni reglaments, ni més imperi que la seva santissima gana!

Pará cosa de sis mesos lo rector de Vallirana va presentarse a una de las dos societats corals que hi ha en aquella població preguntantli si volia aprendre una missa per cantarla a la iglesia, 'l dia qu'ell tingués a bè. Los coristas s'hi conformaren mediant que 'l rector s'avingués a satisfer los gastos dels ensaigs. Després de molts gestions encaminadas a saber quant podian importar aquests ensaigs, digué 'l rector que ja podían comensar; y quan ja 'ls ensaigs havian principiat, sortí ab l'espatxada de que s'havia repensat y per lo tant que suspenguessin l'estudi de la missa.

¿Qué diria 'l rector de Vallirana si un dia algú li encomenava un ofici, y a lo millor quan ja 'l tingués comensat, li digués: —Alto. Sr. rector, m'hi repensat; ja pot tornar-se a la sagristia?..

Feyna encomenada y comensada 's paga ¿ho té entés, Sr. Rector de Vallirana?

LA REPÚBLICA FRANCESA.

As últimas eleccions han probat una vegada més lo arrelada qu'está la República a Fransa.

Sos contraris s'empenyan en posar de manifest alguns errors comesos per los governs republicans; pero son petits núvols que desapareixen davant dels mérits y esplendors de la República.

L'Imperi haufa deixat la desmembrada Fransa, sense exercit, sense diners, sense defenses y castigada ab una grossissima indemnissació de guerra.

¿Qué ha fet la República? Vagin contant: Pagar los 5,000 milions de franchs de la indemnissació: construir grandiosas obras de defensa; posar a gran altura la marina de guerra y organizar l'exercit més gran y més ben armat que ha tingut may la Fransa.

Y 'ls esforsos requerits per un estat de pau armada, ó de prólech de guerra, imposat per la conducta de una potencia insaciable, no han impedit a la República francesa fer traballs de verdadera pau.

Ha construhit kilòmetros de ferrocarrils a milers; ha fet obras colossals en los ports de mar; ha completat la xarxa de carreteras; ha decuplat lo presupost de instrucció pública; ha fomentat lo treball y ha vist creixe 'l saldo dels dipòsits de las caixas de ahorros.

Y per resumir glorias, y aspiracions, y propaganda pacífica y amor al progrés, a pesar de contar ja en sa historia de vint anys una Exposició universal notabilissima, ha presentat al mon lo gran certamen de 1889 dominat per la torre Eiffel, com las arenas de Egipte son dominadas per las antigas Pirámides. Aquestas simbolisan la quietut y la mort. Son lo passat que poch a poch desapareix soterrat per la movible sorra. La torre Eiffel té als seus péus lo moviment, la vida: es lo símbol de la potencia industrial de nostre sigle que cada dia creix descubrint novas perspectives pera l'art y la ciencia.

Y encare hi ha quí somia la guerra!

¿Encare hi ha quí combat la República! Però, per fortuna, al pas que las potencias s'arman, creix la opinió favorable a la pau, y en la vebina Fransa, los monárquichs de bona fe comensan a veurer que, si no serveixen, si no contribuixen a solidar la República, no poden servir ni contribuixen a la forsa y engrandiment de la Fransa.

Cada dia es lo cel més blau.

E. P. D.

TAL PARA CUAL.

En Cánovas a don Práxedes.

Senyor Sagasta: ¿Fins quant pensa estarse al cacelero? Miri que jo considero

que ja s'hi ha aguantat bastant.

La situació està tan crítica que, sense exagerar, pot ben dir-se que vostè és un corch de la política.

Tot ho ha desorganitzat, la indústria viu abatuda, la marina està perduda, la traba l'aniquilat.

Pèls pobles, lo caciquisme fa 'l que li dona la gana; en las grans ciutats, sòls mana lo negre favoritisme.

La gent ha perdut la fé, las ordres no fan efecte y ja ningú té respecte a la llei, ni al dret ni a ré.

¿Qué pensa fer? ¿No veu clar que sa missió està acabada? ¿Vol esperar tal vegada que tot se'n vaja a rodar?

Consideri 'l negre abisme que a sos peus se trasllueix; miri que si resisteix aquí hi va a haver un cataclisme.

Tingui com a segú y cert que Espanya farà una truyta, si no baixa a corre-cuyta del pedestal del poder.

Pensi que jo soch formal, y, dantli un consell d'amich, li repeteixo y li dich que aixó va molt mal, ¡molt mal!

En Sagasta a don Anton.

Senyor Cánovas: M'extranya tot lo que ha manifestat respecte al actual estat de la afortunada Espanya.

Diu que la situació es crítica! No sè en qué ho ha conegut: casualment may hem tingut tanta calma en la política.

Los partits están cansats y aspiran únicament a viure tranquilament y afirmar las llibertats.

Tot alló que, ab trista veu, diu de la industria abatuda y la marina perduda, es més vell que l'anà a peu.

No ho faig per posarli greix, pero li vull recordar que quan vostè va manar ja tothom deya 'l mateix.

Contestant a altres clamors, li diré que 'l caciquisme y 'l negre favoritisme son restos conservadors.

Procuris, donchs, sossegar; déixim los traballs per mi y no ho cregui pas que aquí se'n vaja res a rodar.

Penso estarme al candelero sense teme cap abisme, pues alló del cataclisme no ho veig, ni ho cruch ni ho espero.

Jo soch molt formal també, y, tractantlo com amich, li repeteixo y li dich que aixó va molt bé, ¡molt bé!

La política espanyola avuy día marxa aixís: lo porvenir del país es objecte de tabola.

Don Anton desitjaría lo poder, com ja 's coneix; pero l'altre 's resisteix ab molta galanteria.

Y tots, com es natural, fan veure lo que 'ls convé: pèls que cobran, tot va bé; pèls que no cobran, tot mal.

C. GUMÁ.

LA GRAN ENTREVISTA.

y, gracias á Deù! Quin pes nos hem tret de sobre!

Al últim lo czar de Russia s'ha determinat a anar a visitar al emperador d'Alemanya.

No sè qué hauria succehit si 'l rus far la una mica més a anar a Berlín. En Bismarck diu que anava pèls carrers f-t una fiera, estirantse 'ls tres únichs pèls que li quedan a la clepsa. S'aturava per totes las botigas y diu que deva als tenders, que al véurel tan soliviantat sortian a rebrel:

—Preparinse, preparinse a tancar las portas, perquè un día d'aquests vaig a fer una barbaritat...

—Y aixó! ¿qué passa?

—No passa res. Pero l'emperador de Russia tarda molt a tornar nos la visita que 'ns deu y m sembla que 'ns veurém obligats a declararli la guerra.

—No es veritat qu' es curios tot aixó?

Ni més ni menos que si jo, perquè hi fet una visita a algú de vostés y aquest no vol tornarmela, tractés de venjarme, promovent un cataclisme.

—¿Qu' es aixó de quedar renyits y no mirarli més la cara, en cástich de la seva descortesia? No senyors, es precis fer un escarment, pegar foch a la casa ahont viu lo fulano que no 'm torna la visita, assessorar als vehins, al propietari

d'l edifici, al porter, als qu' están en las casas dels costats, a tot lo barri, si convé...

¡Ahont s' es vist no tornar una visita! ¡Brrrr!

Afortunadament lo czar de Russia s'ha acoquinat davant de la furia germánica y 'ns ha evitat un que sentir, trasladantse a Berlín ab lo cap baix y las orellas caygudas.

Quan en Bismarck va rebre l' avis oficial de que 'l rus anava a visitarlos, va corre a parlar ab lo seu emperador

—Bueno—li va dir—¿ja ho sab que l' Alejandro vé?

—Sí; ara m' ho acaba de dir lo teu noy gran, pèl cel-obert.

—Ja veu com al últim li hem ficat la pòr al cos.

—Era d' esperar. Ja se sab que ara com ara nosaltres fem la pòr a tothom. Y bueno, ¿cóm lo rebrém? ¿que li farém mala cara ó qué?

—Veurém: tot dependirà del posat qu' ell nos fassi a nosaltres. Ara preparémnos; vaig a ferme llimpiar las botas.

Y en efecte, en Bismarck va anar, no a ferse llimpiar las botas, sino a llimpiárselas ell mateix, perquè lo primer ministre alemany es un home molt económich y molt ordenat.

Mentres Berlín s' engalanava per rebre al hoste imperial, a Italia y a Austria s' esgarrifavan de mala manera.

Lo czar de Russia a Berlín! ¿qué significava aquesta picardia?

En Crispi posava un telégrama a Bismarck y li deya, poch més ó menos:

«Escamat extraordinariament. Temo vostè y czar s' arreglin y 'm deixin a mi banyas toro. ¿Promet no ferme mala partida?»

Per la seva part, en Kalnocky enviava també un telégrama a Berlín, en que deya a Bismarck:

«No fem cosas. ¿Czar vé a Berlín per visitarlos ó per frengirnosla a nosaltres? Austria desconfia de vostè y sospita pensarronada. Respongui lo que hi haji.»

Quan lo canceller alemany va rebre aquests telégramas, va posarse a riure.

—Miréu!—va dirse interiorment—¡miréu aquest parell de marréchs si 'n tenen de malicia! Totas se las pensan ja.

Y agafant la ploma, va contestarlos a tots dos de la mateixa manera:

«Crispi, Roma Kalnocky, Viena. ¿Qué som nens aquí?»

«Temors infundats: triple aliansa ferma com may. Tracto divertirme ab Russia: no tinguéu cap pòr.»

Y efectivament, quatre horas després lo czar arribava a Berlín y en Bismarck corria a visitar-lo, cisposat a vendres als italiáns, als austriachs y a tota la humanitat, ab tal de poguer recabar la amistat de Russia.

Las crónicas contan que 'l gran canceller va abordar al czar, comensant a tantejarlo ab certa diplomacia.

—¿Veu?—va dirli—hi ha ignocents que fan molt cas de las alianças, com si las alianças no 's poguessin rompre. Es veritat que jo hi tingut alguns tractes ab dugas nacions; pero la ploma ab que vaig firmarlos encare la guardo, y podría molt bé servir pera anularlos.

Y a tot aixó 'l czar callat y mirant en direcció a la finestra

—Russia—va continuá 'l canceller—es una potencia que deslligada de certs compromisos, estaria en disposició de avanzar cap a Bulgaria, encare que l' Austria protestés...

Pero 'l czar mut com una pedra.

En Bismarck va tornar a la carga y tan va insistir y tan va predicar, que al últim lo rus va obrir la boca y va dirli ab molta afabilitat:

—¿Sab que aquí hi fa molta calor?

Realment, en Bismarck suhava.

Lo resultat de la conferencia va ser qu' en Bismarck va treballar per las ánimas y que 'l czar va sortir tranquilament a pendre la fresca.

Després d' aixó no ha passat res més. Lo rus va tornar-se a Sant Petersburg y 'l canceller va quedar-se a Berlín.

Louñich que 'l ministre alemany n' ha tret de tota la seva palica, es una petaca que 'l czar li ha regalat.

Y en Bismarck diu que murmura, mirantsela:

—¡Una petaca!... No sè si haurá volgut dir que fumi... ó que 's fum de mi.

FANTÁSTICH

QUESTS dias s' ha parlat de traballs del partit conservador, per renovar escenas que no s' havian vist a Espanya desde l' any 43.

Se parla de certas gestions practicadas a Paris ab una senyora que havia ocupat una elevada posició y que havia sufert una gran cayguda a fi de confiarli no sé quina regencia.

La consigna dels conservadors es la següent:

—Hem de fer foch nou.

Y vegin lo que son las cosas. La consigna dels que a l' any 68 cremavan certs retratos respón perfectament a la dels conservadors.

Y diuhen:

—Está molt bé; farém foch nou.

De reunir-se en Romero Robledo, en Martos, en Cas-

sola y en Cánovas per fer la trabeta a n' en Sagasta, 'l primer d' aquests senyors ne diu la solució ideal.

De la gana n' havia sentit dir cassussa, carpanta y altres termes.

Solució ideal es la primera vegada que ho sento.

Deu ser una gran ditxa la de ser sultán de Marruecos.

Segons noticias de aquell imperi, lo successor del Profeta viatja precedit de 33 donas del seu harém y seguit de altres 25.

25 y 33, cinquanta vuit donas.

Y sols per anar de viatge.

—¿Y aixó ho considera vostè una ditxa?—'m deya un casat ple de mal humor.

—Naturalment, perquè ha de ser molt distret veures sempre voltat de tantas donas.

—Donchs miri: jo no 'n tinch més que una y me 'n sobran dugas mitjas.

Casi en tots los cassinos y teatros de Catalunya continúan donantse funcions a benefici de Puigcerdós.

Y ni una sola iglesia, ni un sol capellá ha prés fins ara la part més minima en aquesta campanya de la caritat.

L' altre día un ensotanat ho deya:

—Ajudar a Puigcerdós seria anar contra 'ls nostres interessos. Figuris vostè si 'l poble s' ensorra, ab tots los seus habitants ¡quina cullita de funerals no se 'ns prepara!

Ha corregut aquests dias la veu de que en Cánovas havia mort.

Y en efecte: ha mort... moralment.

Ara físicament, quan no va ferirse llavors de la xiulada, ja pot alabarse de qu' es immortal.

Los ministros de tan en tan s' esbatussan.

Pero en Sagasta procura calmarlos, perquè D. Práxedes no té mes que una idea.

Obrir las Corts ab lo mateix ministeri ab que va tancarlas.

Y si se li fa un esqueix hi clava un surgit.

Surgits tants com ne vulgan... ara pedassos, cap.

Al arquebisbe de Toledo acaban de concedirli la gran creu del Mérit militar.

¿No s' hi farà veure poch ab una creu tan guerrera!

Ara no més falta qu' en justa correspondencia siga nombrat bisbe honorari algún general del exércit.

¿No 'ls sembla qu' en Martínez Campos ab una mitra faria molta patxoca?

Oh y ell ¿qué més voldria? La mitra li donaria facultats de confirmar... fins al mateix Sagasta.

Ja no es una cotilla, sino una mantellina, lo que 'ls socios del cassino tradicionalista regalan a la filla del rey de las húngaras ab motiu del seu casament.

Sembla que una comissió de dits socios anira a entregarla personalment.

Y com per agafar coratje, lo dia de l' entrega, buidaran algunas ampollas, si la novia té ingeni, apenas los filará y molt avants de obrir la capsa, no podrá menos d' exclamar:

—Alsa noys ¡quina mantellina!

A horas d' ara no hi ha ningú al mon més apurat qu' en Sagasta.

Per 18 senadurias vitalicias que té vacants, se li presentan a disputárselas uns 150 correligionaris.

Resultat, que si 'n contenta 18, ne deixarà 132 al menos ab la rabia al cos.

¿Tan poch ingeni té D. Práxedes per sortir de compromisos?

Jo al lloch d' ell prompte ho tindria arreglat.

Y de una manera senzillissima.

Cambiaría 'l sexo dels senadors. Més clar: en lloch de senadors nombraria senadoras.

—¿Y qué 's lograria ab aixó?

—La solució del conflicte. Com que per ferse nombrar senador se necessita tenir 40 anys al menos, no hi hauria de segur cap dama que volgués confessar que ha soblat la quarentena.

¿Eh, qué 'ls sembla? ¿Veritat qu' en Sagasta, ab tota la seva fama de habilitós, al costat meu es un pobre home?

Al Brasil adelanta cada dia més la idea republicana.

En una assamblea celebrada a Pernambuco, lo gendre del emperador D. Peré va declarar que aquest y la seva familia están disposats a abandonar aquell país per sempre, lo dia que aixís lo poble ho determini.

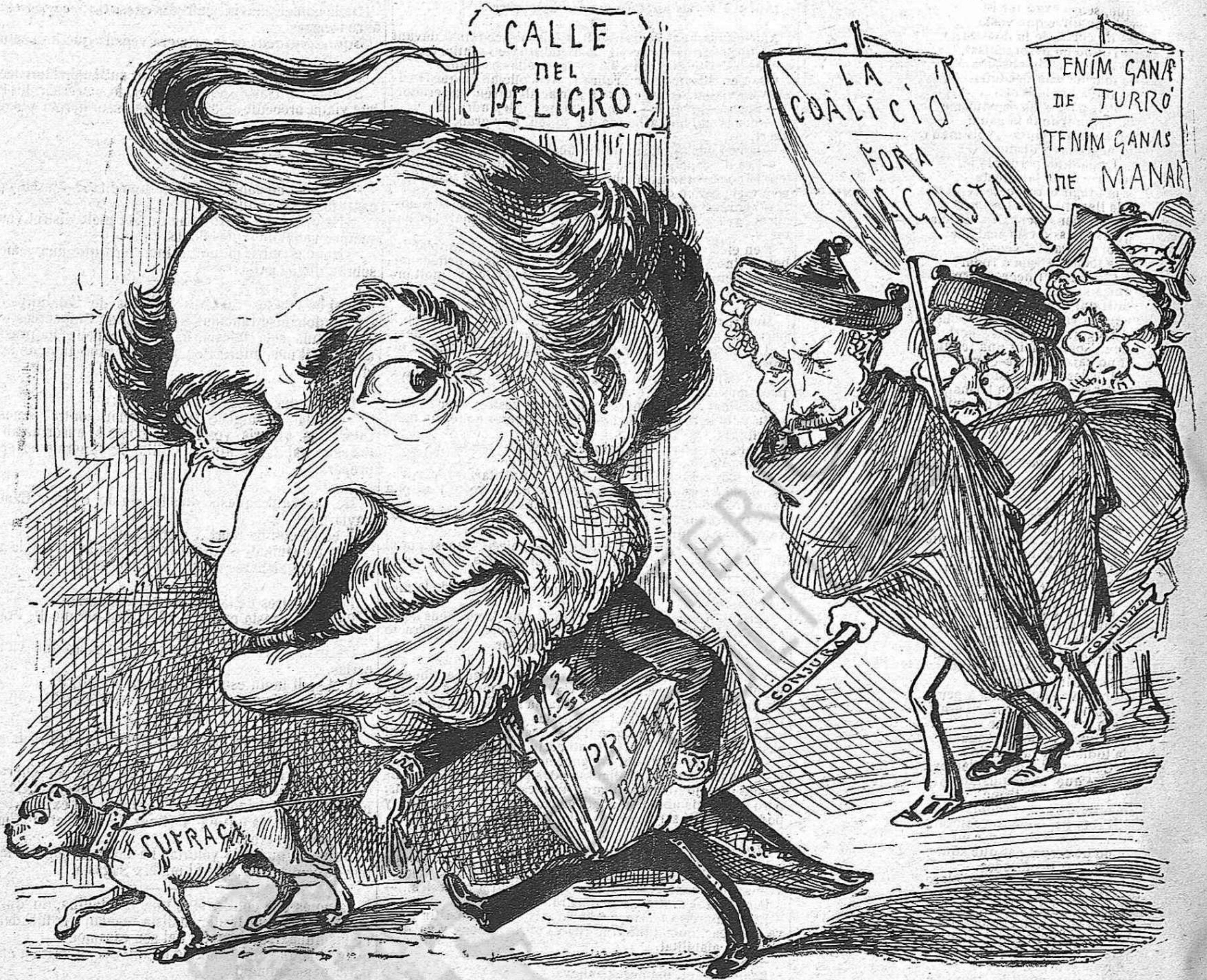
Es a dir:—Lo dia que vulguin nos avisan y desocuparém lo pis.

Los únichs reys que m' agradan

y no 'ls tinch antipatia:

al tresillo quan los fallan

y al Brasil, quan tocan pipa.

D. Práxedes no s' adormi, sinó aquests mestres li donarán un susto!

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ta-ber-na.*
 2. ANAGRAMA.—*Algún-Angul-Ungla.*
 3. TRENCA-CLOSCAS.—*La Favorita—Marina—La Clau de casa.*
 4. LOGOGRIFO NUMÉRIC.—*Melodia.*
 5. GEROGLÍFICH.—*Per pèl un pelut.*
- Han endevinat las 5 solucions Pep Mico, Un Tabal y Xarapeta; n' han endevinadas 4, P. V. M., Titella y Un General particular; 3, Escolá petit; 2, Quatre Burots; y 1 no més, Anton de l' Orga y Llorito Real.

ENDEVINALLAS

XARADA.

—¿Per qué abir, quan tu passavas no 'm vares tres-quart. Total?
 —Fou per veurer que t' estavas ab l' heréu de cal Pasqual, y que ab ell enrahonavas.
 —Dos que 's ben cert; pero, y tú ¿per qué 'm girares la hu-quart?
 —Perque, noy, ja era molt tart, y tenia d' ana á du un farsell á cal Llopart.

TOR LLONGU Y C.^a

TRENCA-CLOSCAS.

ROSETA LICE.

LIMA.

Formar ab aquestas llettras lo nom y apellido d' un gran polítich espanyol.

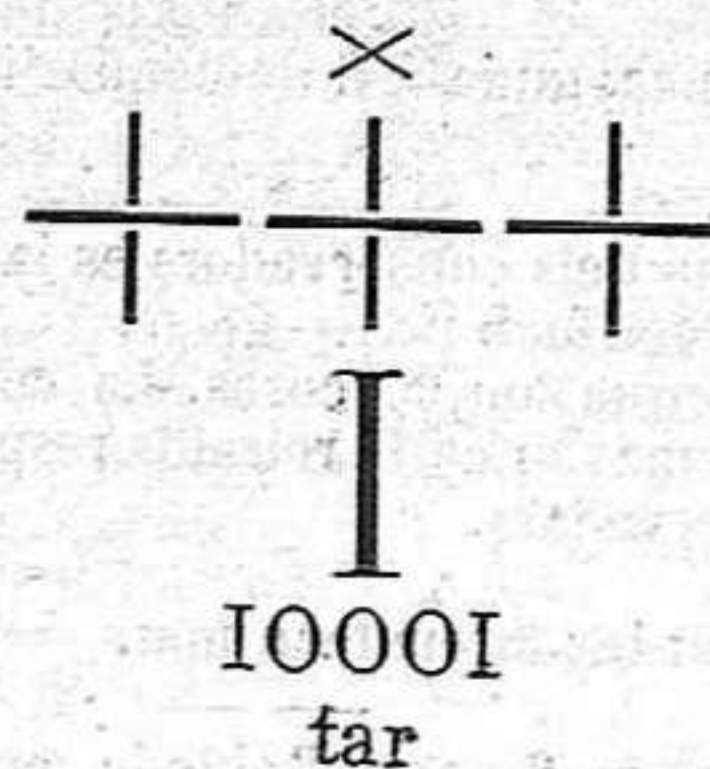
P. LUT Y P. LAT.

CONVERSA.

—¿Vols venir Pep? —¿Ahont vas?
 —A Sarriá. —¿A ca la Pona?
 —No. —¿Potsé á ca la Madrona?
 —Tampoch. —¿Y donchs?
 —Ho veurás si rumfas una estona, y hasta 'l que 'm daré sabrás.

PEPET D' ESPLUGAS.

GEROGLÍFICH.

J. ALAMALIV.

SUSCRIPCIÓ-PUIGCERCÓS.

Suma anterior. Ptas. 108'85

Recaudat per la Societat Coral y dramática *La Ilustració Obrera* per medi de qüestació pública, recorrent los carrers de la noble y caritativa Vila de Falset, cantant coplas alusivas als infelissos fills de Puigcercós. A pesar de l' afflictiva situació de l' agricultura de la mencionada vila de Falset y la seva comarca, han ascendit los donatius á la cantitat de pessetas, 135'36.—T. B., 0'50.—F. F., 0'50.

TOTAL. Ptas. 245'21

Continúa oberta la suscripció.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans R. Nas de Llauna, J. Cendra, Quatre Burots, N.º 15, E. Costa, R. Pelut, D. Bartrina y C., A. Borrevida, Fulano, P. Lut y P. Lat y Un Nassareno:—*Lo que 'ns envían no fa per casa.*
 Ciudadans P. S. Fou, S. Pitarreta, A. Lluoner, Fandilleta, A. Franquesa, T. V. O., Eduart Novell y Ego Sum:—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.*
 Ciutada F. Bedos: Va molt bé la poesia.—Eudalt Sala: Hi ha un epigrama que sería aprofitable si no fos tan vert; lo demés no serveix.—Maximino: Ja l' haviam rebuda y la teniam en cartera.—B. Tripas: Lo sonet va bé.—E. Call: Id. la poesieta.—Ma'a-gossos: Noticias sense una firma que n responga no las podém admetre. La xarada no va.—Pepet del Carril: Los sonets s' in-erteran.—Frederich Oliver: Los versos adoleixen del mateix mal.—F. de A. T. y S.: En los epitafis hi ha cosas; pero son molt incorrectes.—J. A. y R.: Aprofitarem los versos.—F. Blasi: Lo que 'ns envia es molt vell y sapigut.—P. Martí P.: Los versos no son del género que preferim.—E. Coma: Alguna cosa hi anira, encare que no molt; ¿es tan desgarrat?—F. Marull: La poesia esta molt bé; pero escollit ¿no troba que per una publicació festiva es massa lirica, massa entonada y per lo tant poch apropiós? ¿Sería tan amable que 'ns enviés algun altre treball més propi?—Camilo Klecks: Hi ha alguna idea aprofitable.—M. Badia: Gracias per l' envió.—Marangí: Los versos son incorrectes y estan plens de ripis.—Candor Salomé: Lo qu' envia es molt fluiet.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teat. 21 y 22.